

jutranja rosa, ptiči se bude, cvetice dvigajo glavice. Zlata zarja se razliva po jutranjem vzduhu. Solnce vzhaja.

Ob vrtni ograji stojita Ivan in Rezika. Slovesno se drži Ivan, pričakuje gleda na staro jablan Rezika.

»Boš videla, kaj sem ti pravil! Ali čuješ cvrčanje v gnezdu?«

»Ali so res notri?«

»Res, res, saj sem naprej vedel!«

»Pa si jih že videl?«

»Na jablano nočem iti, ker bi se me ustrašili, a notri so!«

»Pazil! Stari prihaja.«

Po zraku je švignil stari, iz gnezda pa se je prikazala gola glavica s široko odprtim kljunom.

»Ah, pa res! Vidiš, stari nese črva mladičem za zajutrek! Ne bila bi verjela!«

»Jaz sem pa vedel, saj sem poznal stara dva. Ej, kako sta krotka, prav nič se me ne bojita!«

Iz hleva je poklical oče: »Ivan!«

»Kaj?«

»Na krave malo pazi, da ne napravijo škode na vrtu. Gnoj bomo vzeli iz hleva, da ga zvozimo na njive, in živino bom spustil ven!«

Švignil je Ivan z bičem po zraku, se naslonil veselo na ograjo pa gledal proti hlevu, odkoder je veselo priskakljala mlada telica in več druge rejene živine.

Na vežnem pragu se je prikazala mati.

»Ali nisem pravil?« je vzkliknil Ivan in kazal na gnezdo.

»Ptiči so se naselili v njem«, je žvrgolela Rezika in dostavila: »Ah, Ivan je pa res prav pravil!«

Kdaj zopet? . . .

*Kdaj boš zopet, lipa moja,
z belim cvetjem se odela,
kdaj me zopet v svoji senci
bodeš radostno objela?*

*Rad bi zopet te pozdravljal,
rad bi v senci ti popeval,
da bi daleč na okolo
pesmi glas krepko odmeval.*

*Pridi čas, ko zopet gledal
v vonjajočem bom te cvetju
in tedaj vesel posedal
v tvojem hladnem bom zavetju!*

Ivan Jakše.

